

SYNDERE I SOMMERSOL

SOMMERBREV TIL MENIGHETSBLADENE
FRA BISKOP Per Arne Dahl

For noen tiår siden ble kirkens trang til å forarge seg over sanselighet, lyst og glede med rette ironisert over av Dagbladets Hammarlund. Han tegnet mesterlig et ektepar på et bedehustak på Sørlandet som kunne skimte nakne kroppar i det fjerne. Foranledningen var kristenfolkets reaksjon på at en nudistbadestrand kom for nær bedehusets eiendom. Replikken på taket var tatt på kornet. Kona grep etter mannens kikkert og repliserte: «Konrad, nå er det min tur til å forarges!» Ja, forarget har man vært, ikke bare på Sørlandet, men rett som det er i hele landet.

Vi lot syndsbegrepet bli altfor mye preget av menneskelig angst og menneskers behov for å fordømme og kontrollere andre. Syndelistene var nok velmente, men påførte altfor mange kvinner og menn falsk skyldfølelse og et forkrøplet liv. Sorry!

Vi har tatt grundig selvkritikk fordi vi var mer opptatt av syndsbekjennelse enn av tilgivelse. Vi var mer fiksert på det som kunne ødelegge livet enn det som kunne muliggjøre liv. Derfor har det i kirken de siste tiårene vært en positiv anerkjennelse av menneskelig livsutfoldelse som tidligere ble mistenkeliggjort. Vi har også hatt en stille nattverdvekkelse i vår kirke hvor det etter hvert begynner å gå opp for folk at presten ikke sier: «Kom alle dere som er verdige, men kom, for alt er ferdig». Hva er kirken hvis den ikke tilbyr tilgivelse for syndere og oppreisning for alle som går på en smell?

Poenget med dette sommerbrevet er at kirkens svar på synd ikke er forargelse eller fortielse, men oppgjør og tilgivelse. Da kong David hadde brutt inn i et annet forhold og hatt sex med Batseba var han fristet både til taushet, bagatellisering og forargelse. Han skriver selv om denne tiden: «Så lenge jeg tidde, tærtes jeg bort, jeg stønnet dagen lang. Min livskraft tørket bort som en eng i sommerheten» (Salme 32). Endelig forsto han poenget. Våre synder blir ikke borte om vi bortforklarer, tier eller forarges. Det er vi som blir borte. Vår glede, vår fred og vår gode samvittighet forsvinner hvis ikke vi går *inn* i oppgjør og *ut* med tilgivelse.

I dette sommerbrevet peker jeg på Gud som har vist oss tilgivelsens vei og latt oss oppdage hvor uendelig verdifullt det er å leve med god samvittighet. Fred i sjela med en god samvittighet må være en av verdens beste bevarte hemmeligheter. Verd å takke for og verd å akte høyt. Det er en sammenheng mellom vår fortid og vår fremtid. Den som opplever fortiden som skyld møter ofte fremtiden med angst. Den som erfarer fortiden som tilgitt, møter fremtiden som håp. Denne dype sammenheng i livet må vi hjelpe hverandre å fastholde.

I dette sommerbrevet vil jeg også takke dere alle rundt i menighetene i Vestfold og Buskerud som jeg har fått møte i disse fire årene som biskop i Tunsberg. Avgjørelsen om å runde av og gi stafettpinnen videre ved fylte 68 kjennes riktig. Og ordet pensjonist finnes heldigvis ikke i Bibelen. Jeg vil fortsette med å formidle verdens beste budskap. Det er mulig å ha fred i sjela med en god samvittighet. Jesus døde for våre synder og tilbyr sjelefred til alle som tar imot. Sånn sett er vi alle syndere i sommersol. Og enda bedre: Vi kan bli tilgitte syndere i sommersol.